

Dolomitterne 2018

Det var med meget usikkerhed, at jeg med mere end et år for indem var gået i gang med projektet. Ja det vælger jeg at kalde det. For mig var det uprøvet og en ny udfordring, som siden hen skulle vise sig at blive en rigtig dejlig tur med mange dejlige oplevelser.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at når man gerne vil noget nyt, og tilmed noget man aldrig har prøvet før, så famler man også lidt i blinde eller meget for at være ærlig. Hjemmefra havde jeg besluttet mig for, at det skulle være en tur med luksus, til en rimelig pris som de fleste kunne finde en plads til i budgettet. Så der blev søgt på Booking.com med nogle filtre. Og pling dingeling, frem på min skærm, viste sig et Hotel. Meget smukt og med det majestætiske navn Löwenhof. Og det lå tilmed i Dolomitterne. 15 min. fra pisten. Det kunne ikke blive meget bedre.

Jeg er optimist og bestilte intet mindre end plads til 30 deltagere. For det kunne intet andet end at blive en succes. Gourmet mad, spa og wellness midt i de skønne og smukke Dolomitter, med fantastisk præpareret pister italienske pister til machoer. Ja denne tur skulle have det hele. VIP-bus med fri bar fra München til hotellet, og små hyggelige oplevelser indlagt under turen. Sådan skulle det ikke blive!

Da vi endelig kunne tage af sted, var vi syv deltagere. Ikke mange, men nok til at få en tur. Og den skal I nu få lov til at læse om, hvis I altså har holdt ud så længe. Det blev en fantastisk tur med små og store oplevelser hver dag.

Alle deltagere var blevet sat i stævne i München. Jeg var rejst i forvejen, for at have leje bilen klar, når resten af holdet kom. Vi fik bilen med lidt forsinkelse, som vi brugte på at se den flotte lufthavn. Men vi fik set lidt af den meget flotte lufthavn og handlet lidt væske og guff til turen. Bilen var en Mercedes Vito, som vi de næste dage nok skulle komme til at kende. Endda rigtig godt.

Turen igennem Tyskland og Østrig gik rigtig godt. Næsten ingen trafik og meget bekvemt. Det eneste lille minus var nok, at vi endnu ikke havde lært at pakke bilen, så pladsen var god men kunne have været bedre. To sæder og bagagerummet fyldt med ski, kufferter m.m.

Vi var jo blevet forsinket og det var ved, at blive halvsent, og så ringede de søreme fra hotellet, for at sikre sig at vi var på vej. Og jo vi havde en halvtimes tur endnu. De ville holde køkkenet åbent og vente på os. Sådan! Det var service fra første færd. Så inden vi nåede at pakke ud sad vi i restauranten. Og vi fik god og veltillavet Syd

Tyrolsk/Italiensk mad fra første dag. Vinkortet var gigantisk og selv om der var anbefalet vine til menuen hver dag, så valgte vi også at gå egne vegne. Det var ikke altid et godt valg. Der var en smutter eller to henover ugen.

Sus, Per og Jytte boede i Suite. Her var ikke kedeligt, men om rummet kunne der dog siges det ikke var som resten af Hotellet, der strålede af god smag, lækkert design og høj indretningskvalitet. Men alligevel blev det vores base for "before diner drinks" og en godnat snak hver dag

Det var jo seks hele dage på ski der lå forude. Vi ville begynde på det lokale bjerg Plose, 2500 m.o.h. beliggende i Eisack tal / Valle Isarco. Ja vi var kommet til Syd Tyrol, og her bliver stadig talt meget tysk. Så meget at der er ældre mennesker, som slet ikke taler Italiensk Vi. tog vores fine bil og drog afsted. stadig med skiene liggende overalt i bilen. Vi havde endnu ikke fundet en måde at pakke den på. Det skulle vi senere få lært til alles glæde.

Plose har Dolomitternes længste nedfart, men den fik ikke alle glæde af. Vejret var et sted imellem regn og sne. Frostgrænsen i 1750 m. Lidt øv og ikke uden udfordringer. Men vi fik kørt på ski og alle var glade. Hytterne var gode,

øllet koldt og chokoladen varm, og altid serveret med god service og et venligt smil på læben. Og denne venlighed mødte vi alle steder. De forudbestilte liftkort, hentede vi Vupti. Super smart og hurtigt. Ja sådan var den første dag.

Plose var en god start. Og havde det været koldere, så havde vi sikkert vent tilbage hertil eller det andet bjerg/område Gitschberg/Jochtal i dalen hvor vi boede. Men vi ville jo også ud se andet af det kæmpe store område, som Dolomitterne er.

Køreturen hjem blev hver dag krydret med hyggelig after ski musik og DR-nyheder streamet via nettet. Ja vores bil og min telefon blev et meget vigtigt omdrejningspunkt, Og det var en af de erfaringer vi hurtigt gjorde os. Havde vi været

flere deltagere, så var min første plan med en fælles bus fra München blevet et kæmpe problem. Havde vi skulle køre med skibussen hver dag, så var turen aldrig gået så godt. Så med den erfaring rigere, så gør vi også dette til næste år. Hvis vi altså ikke bor mere centralt.

Når vi efter dagens dont kom til hotellet, så var det i baren til vores eget lille Afterski. Det var hyggeligt i godt selskab med lokale og andre hotelgæster. Ja det var så hyggeligt, at det faktisk kom til at knibe med at komme i den indendørs pool, spa, dampbad og Sauna. Her blev der i øvrigt virkelig kræset for os, med masser af frisk frugt og tyrkisk the og afstressende musik. Finn, Per og jeg vi nød nu også en øl. Men uanset hvad man nød, så var det var godt for sjæl og legeme, at være i Thermarium, Solarium og Sauna.

På anden dagen, havde turlederen besluttet, at nu var det Seiser Alm / Alpe di Suisi, der skulle prøves. Det ligger lidt højere end Plose og på den rigtige side af frostgrænsen, men det gjorde skyerne også. Det var heldigvis ikke det store problem. Et dejligt stort område med mange gode pister og pause steder. Området er med toppe rundt om et dal/plateau som er centrum for området og man bruger en dag på at køre hele området rundt. Desværre, så fik vi ikke set skønheden, for det

var kun i glimt, at solen var fremme. Det var en dejlig men stille tur hjem i bilen. Vi var brugte. Heldigvis, så nåede jeg i Dampbad, swimmingpool, sammen med et par kolde øller efter vores lille men rare Arpes ski. Maden var som de to foregående dage en dejlig oplevelse, hvor vi ikke bare nød mad og vin men også det gode selskab. Ja faktisk, så var det sådan ugen ud, at vi blev hængende til lukketid.

Morgenmaden var som morgenmad er på et firestjernet hotel. God, god og alt for meget at vælge imellem. Men vi fik benzin og var godt rustet til den næste udfordring. Kron

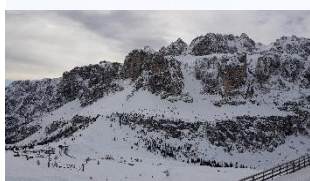

Platz / Plan di Coronnes. Vores Dejlige Mercedes kørte os igennem et par dale til en langt ud på landet liggende parkeringsplads med et tilhørende kæmpe lift område. Ikke færre end tre gondoler. Ja sådan er Dolomitterne. Enten er det nyt eller næsten nyt. Faciliteterne er af meget høj kvalitet. Ligeledes piste præpareringen. Kron Platz er stort set et bjerg med 120 km pist. Så der er travlt på toppen. En kæmpe klokke er centrum for det hele. Mette og Finn valgte at blive i nærheden af toppen og bruge deres formiddag her. Sus, Jytte. Michael, Per og jeg skulle ud og køre langt, Og det gjorde vi så. For første gang oplevede vi sol fra en skyfri himmel. Humøret blev højt og afsted det gik. Lange dejlige Macho pister blev ved med at ligge forude. Så afsted det gik. Vi nåede langt væk. Så langt væk, at vi næsten var i Araba. Men aftalen var frokost på toppen sammen med Finn og Mette. Vi nåede det til klokken to. Ja vi var her jo ikke kun for at stå på ski men også for at have det hyggeligt sammen. Og det blev i rigt mål opfyldt. Dagen var jo ikke slut så der skulle køres lidt mere ski. Skyerne kom igen. Nogle valgte at køre med Gondolen ned fra toppen, nogle fra midt station og de sidste kørte hele vejen ned på ski. Pisten var sort. Og den blev ikke mindre sort af vi var under frostgrænsen.

Føj den var led ved benene. Men Per, Michael og jeg nåede ned. Kroppen var hel men maskinen kørt i sønder. Det skulle blive rart at komme hjem.

Sella Ronda. Det var en nødvendighed at køre denne dagstur rundt om et Bjerg massiv. Det var et mål allerede hjemmefra Danmark. Mette valgte at blive hjemme.

Så afsted vi drog til Gröden/Val Gardena. Sella Ronda clockwise var besluttet. Vi kørte lidt rundt i Val Gardena på dens krøllede og snævre gader. Google Maps, vores evige ledestjerne ville have vi så lidt af den charmerende Alpe by inden vi blev anvist en parkering plads der lå et par hundrede meter fra den første lift. Vejret var fantastisk, sneen god. Men det var vi ikke de eneste der havde opdaget. Det havde alle andre, som var i Dolomitterne også. Ja sådan følte det både på pisten og ved lifterne. Men SAS Ski klub kører ikke sløvt, så snart var vi væk fra alle andre. Og havde det ikke været for nogle fantastisk hyggelige hytter og alternative ruter, som gjorde turen længere, så var vi aldrig blevet indhentet af de andre startende. Det gjorde vi så, men ikke førend om

eftermiddagen og der havde vi allerede havde haft en fantastisk tur. Det blev en dag med 60 km skiløb. Så det var en af de dage, hvor der før maden bare var skønt at slappe af ved pejsen inden maden.

Solskin var der blevet lovet fra dagens start, eller i hvert fald høje skyer. Mette var ligeledes klar igen og for at få det bedste ud af det, så valgte vi denne dag at tage tilbage på Kronen

Platz / Plan di Coronnes. Det Blev en dag, hvor vi gav den fuld gas og med mellemrum mødtes på toppen til pauser m.m. Det var jo et kendt sted, så det var som en leg. En dejlig dag på ski, hvor der på endnu en stor oplevelse. Vi skulle med i fantastiske aften med gode vine, deltagelse i køkkenet for at opleve det Süd Før og nu specialiteter.

hotellet ventede køkkenet. En pindemadder, og Tyrolske køkkens

På den sidste dag delte vi os lidt op. Nogle ville på det lokale Bjerg Plose og nogle ville med mig til Val Gardena/Gröden. De som valgte at tage med mig skulle få

endnu en oplevelse af de anderledes. Trafikken op imod området tager hurtigt til, for så at gå helt i stå. Vi vidste ikke hvorfor og vende

kareten på en bjergvej det gør man bare ikke. Men vi ventede pænt i den langsomme kø. Nåede en tank hvor vi blev tanket med

Brændsel og info. Et stenskred lå henover vejen og ingen vidste hvornår der var

ryddet igen. Sagen var klar og hurtigt fik vi vendt retning.

Google maps vores ledestjerne blev spurgt og vi fulgte den til den anden hovedlift op til Alpe di Suisse / Seiser Alm. Og det var en oplevelse på meget snoet, smalle og stejle veje. Nogen med hjertet i halsen andre med hænderne for øjnene. Men vi kom sikkert frem til et meget flot og super effektivt anlæg og sådan endte vores sidste dag igen et kendt sted. En solrig dag med rigeligt skiløb, og hvor vi fik set hvor smukt her er, så selvom vi var kommet lidt sent i gang nåede vi at så på meget ski at vi fik nok.

Turen hjem dagen efter forløb uden de større problemer og denne gang med rigelig plads.

Alt i alt en rigtig god tur og den eneste klage jeg hørte, var at der for alt mange gange blevet sagt "uhmm".

Dog er jeg blevet klogere, vi skal bo tættere på lifterne, og det gør vi i 2020

